

4. HOFFMANN, L.: Station de Baguage de Camargue, Compte rendu pour l'année 1957. *La Terre et la Vie* **106**, 1959, p. 83—103.
5. HOLGERSEN, H.: Ringmerkingsoversikt. a. 1957. *Sterna* Bind **3**, Hefte 4, p. 145—177. b. 1958. *Ibidem*, Hefte 7, p. 269—313.
6. JOHANSEN, H.: Resultater af Ringmaerkningerne i 1953 og 1954. *Vidensk. Medd. fra Dansk Naturh. Foren.* **121**, 1959, p. 75—139.
7. KADLEC, O.: XI. Beringungsbericht der Tschechoslowakischen Ornith. Gesellschaft für das Jahr 1948. *Sylvia* **16**, 1959, p. 203—244.
8. KOSKIMIES, J. & P. RAJALA: Game marking by the Finnish Game Foundation, 1947—1956. *Papers on Game Research* **20**, 1959, 16 blz.
9. MARTINSEN, M. og Y. HAGEN: Ringmerking av forskjellige fuglearter. *Papers of the Norwegian State Game Research. a. Birdbanding 1955. 2. Serie*, no. 1, 1957. b. *Idem 1956. 2. Serie*, no. 3, 1958.
10. NORDSTRÖM, G.: Die Vogelberingung in Finnland im Jahre 1957. *Memoranda Societatis pro Fauna et Flora Fennica* **34**, 1957—58, p. 1—48.
11. SALOMONSEN, F.: Eighth Preliminary List of Recoveries of Birds ringed in Greenland. *Dansk Orn. Foren. Tidsskrift* **53**, 1959, p. 31—39.
12. SCHIFFERLI, A.: Schweizerische Ringfundmeldung für 1957 und 1958. *Ornith. Beobachter* **56**, 1959, p. 157—177.
13. SPENCER, R.: Report on Bird Ringing for 1958. *British Birds* **52**, 1959, p. 441—492.
14. SZCZEPSKI, J. B. & M. W. SZCZEPSKA: Report of the Ornith. Station for 1952. *Acta Ornithologica* V, Nr. 8, 1959, p. 233—282.
15. VERHEYEN, R.: Resultats du Baguage des Oiseaux en Belgique (Exercice 1958). *Le Gerfaut* **49**, 1959, p. 291—334.

Korte mededelingen

(met 1 tekstfiguur)

Twee Roerdompen (*Botaurus stellaris*) vallen een Kwak (*Nycticorax nycticorax*) aan.

Tijdens een avondexcursie naar de Moerputten — een O.K.W.-terrein tussen Den Bosch en Vlijmen — op 9 juni 1960 werd tezamen met R. WANDEMAKER tegen 21.30 uur een luid roepende Kwak gesignaleerd. Het exemplaar kwam waarschijnlijk uit de Biesbosch met het doel om in het reservaat te fourageren.

Na een minuut of tien werd het dier weer gezien, nu achtervolgd door 2 Roerdompen, die felle pogingen deden de Kwak te verdrijven. Waar de Kwak heen vloog, werd hij achtervolgd door de Roerdompen.

Alhoewel de Kwak meerdere pogingen deed om weer in het reservaat te gaan fourageren, werd hem dit steeds belet door de Roerdompen, die zelfs in de vlucht naar de Kwak haptten.

Toen de Kwak het uiteindelijk opgaf, werd hij nog tot buiten het gezichtsveld achtervolgd.

Een dergelijke concurrentie — als dit woord hier op zijn plaats is — was schrijver dezes, noch uit veldwaarnemingen, noch uit de literatuur bekend.

CHR. VAN ORDEN.

Summary:

Two Bitterns attacking a Night-Heron.

A specimen of the Night-Heron was prevented all the time from alighting, apparently for foraging, by two Bitterns that even while on the wing picked at it.

Prooien van Sperwer (*Accipiter nisus*) op Vlieland.

Tijdens een verblijf op Vlieland verzamelde de heer A. SPAANS op mijn verzoek tussen 21 mei en 15 juli 1958 een aantal plukresten van Sperwer, die hij vond in de buurt van een nest van deze soort in het Bomenland.

De plukresten bleken afkomstig te zijn van de volgende vogelsoorten en de daarachter vermelde minimum aantallen individuen:

Vink (*Fringilla coelebs*) 10, Spreeuw (*Sturnus vulgaris*) 12, Witte Kwikstaart (*Motacilla alba*) 1, Pieper (stellig bijna allen Graspiepers, *Anthus pratensis*) 37, Tjiftjaf (*Phylloscopus collybita*) of Fitis (*Ph. trochilus*) 2, Grasmus (*Sylvia communis*) 1, Tuinfluitier (*S. borin*) 1, Sprinkhaanrietzanger (*Locustella naevia*) 2, Tapuit (*Oenanthe oenanthe*) 3, Paapje (*Saxicola rubetra*) 1, Merel (*Turdus merula*) 3, Zanglijster (*T. philomelos*) 3, Winterkoning (*Troglodytes troglodytes*) 1, Veldleeuwerik (*Alauda arvensis*) 11, onbekende zangvogel 6, Koekoek (*Cuculus canorus*) (volwassen) 2, Tortelduif (*Streptopelia turtur*) 1, Fazant (*Phasianus colchicus*) (juv.) 7, Bonte Strandloper (*Calidris alpina*) 2, Steenloper (*Arenaria interpres*) 2, Scholekster (*Haematopus ostralegus*) 1, onbekende vogel 4. Totaal 113 prooien.

Het blijkt, dat deze Sperwers onder de grote aantallen steltlopers, die zich op korte afstand van hun horst op het Posthuiswad ophouden, slechts weinig slachtoffers hebben gemaakt. Zij hebben zich overwegend gehouden aan hun gewone voedsel, de zangvogels, die zij in bos en duin hebben nagejaagd.

H. N. KLUYVER.

Mantelmeeuw (*Larus marinus*) tracht Meerkoet (*Fulica atra*) te slaan.

Op 10 maart 1959 was ik met H. VAN SCHUPPEN aan de kust van het Veluwemeer bij Hoophuizen. Vlak bij de kust verbleef een vrij compacte groep van naar schatting twee duizend Meerkoeten. In de buurt daarvan vlogen twee Mantelmeeuwen, een adult en een juveniel exemplaar, rond. Plotseling stortte de adulte Mantelmeeuw zich van geringe hoogte tussen de Meerkoeten en greep er een; op welke wijze konden wij niet waarnemen. De gehele troep vloog daarop laag over het water weg en streek een paar honderd meter verder neer. De Mantelmeeuw worstelde even met de Koet, waarbij het water hoog opspatte. De Koet wist zich evenwel te bevrijden en trachtte daarna met uitgestrekte nek en geopende snavel, soms op de rug liggend, haar belager, die vlak boven haar vloog en die af en toe op haar stootte, af te weren. Zij had daarmee succes, want na enkele vergeefse pogingen om zijn slachtoffer opnieuw aan te grijpen, vloog de Mantelmeeuw weg. De Koet, die blijkbaar weinig of geen letsel had opgelopen, repte zich zwemmend en een eindje vliegend naar haar soortgenoten.

H. J. A. DE REUVER.

Zomerwaarneming van een Witvleugelstern (*Chlidonias leucopterus*) bij de Botshol.

Tijdens een excursie van de K.N.N.V., afd. Amsterdam, naar de Botshol op 22 mei 1960 namen we een Witvleugelstern waar, die aan het vissen en jagen was boven de sloten tussen de weilanden, gelegen tussen de Botshol en de Winkel. Het meest opvallend waren de grotendeels witte bovenzvleugel en de witte stuit en bovenstaart, die scherp aftekenden tegen het zwart van de rug en de kop en van het lichaam. Het komt mij voor, dat het zwart van deze soort toch veel dieper is, dan dat van de Zwarte Stern, een soort, die hier op de Botshol geregeld broedt. Mede ook door de scherpe tegenstelling van het wit en zwart, leek het, of de Witvleugelstern groter was dan de in zijn nabijheid vliegende Zwarte Sterns, terwijl in werkelijkheid de Witvleugelstern iets kleiner is dan de Zwarte Stern. Ook de wijze van vliegen verschilt met die van de Zwarte Stern. Ze is namelijk sneller en met meer stijf gehouden vleugels, waarbij de vogel zich telkens van de ene op de andere zijde keert. Het geluid werd, jammer genoeg, niet gehoord. Later op de middag werd dezelfde vogel nogmaals bij de Vinkeveense plassen waargenomen. Deze waarneming zou volgens de literatuur de 15e voor ons land zijn.

J. E. SLUITERS

Summary:

New record of the White-winged Black Tern for the Netherlands.

On May 22nd, 1960 a specimen of the White-winged Black Tern was seen near Amsterdam. This is at least the 12th, if not the 15th record for the Netherlands.

Kleine Groene Specht (*Picus canus*) in Haren (Gr.).

Op 24 februari 1960, 's middags om \pm 2 uur, zagen wij bovenin een appelboom in een buurtuin op 18 m. afstand van ons huis te Haren (Gr.) een "eigenaardige grauwe vogel" zitten, die wij niet direct herkenden. Hoewel niet tegen de stam, zat de vogel toch "vertikaal"; poten nauwelijks te zien. Door de typische houding was een schatting van de grootte in verhouding tot andere vogels wat moeilijk, maar wij meenden "ruimschoots groter dan een Spreeuw". Vervolgens kwamen wij tot de conclusie dat het toch een specht moest zijn, en wel een "groene". Uit de bovenverdieping van ons huis, ongeveer op gelijke hoogte met de vogel, bekeken wij hem toen met de kijker. Het was inderdaad een "groene" specht, maar duidelijk kleiner, grauwer en minder "pittig" dan de gewone, stuit niet opvallend geel en beslist geen rood aan de kop! Het moest dus ♀ Kleine Groene Specht zijn. Zo snel mogelijk namen wij de beschikbare vogelboeken ter hand, nl. "Zien is Kennen" en de Vogelgids. Wij konden toen ook nog op de zwarte baardstreep letten, die inderdaad smal was. Verder zagen wij dat de snavel vrij licht van kleur was, vermoedelijk vooral aan de onderzijde.

Uit de in de literatuur opgegeven afmetingen blijkt, dat de Kleine Groene Specht even groot is als een Merel: daar konden wij het mee eens zijn. In elk geval was er geen sprake van dat wij hem, wat groot-

te betreft, zouden willen vergelijken met een Kauw, die even groot als de (gewone) Groene Specht is. (Spreeuwen, Merels en Kauwen zitten geregeld in dezelfde boom).

Hoewel wij weten dat de weinige waarnemingen in ons land — 2 in de vorige eeuw en verder in 1952 en 1957 — ten dele met twijfel worden beschouwd en bedachtzame nauwkeurigheid zeker geboden is, zijn wij er beslist van overtuigd het wijfje van de Kleine Groene Specht (*Picus canus*) gezien te hebben. Wij konden de vogel rustig gedurende enkele minuten bij gunstig licht en op geringe afstand (kleinste waarnemingsafstand in deze eeuw) bekijken. De Groene Specht (*Picus viridis*), die wij hier in de buurt 's zomers geregeld zien, was het zeker niet.

Opmerkelijk is nog, dat alle 3 waarnemingen van deze eeuw vrouwelijke exemplaren betreffen; de eerste twee zijn echter beide in september gezien en in het zuid-oosten van ons land.

Dr. CHE. H. ANDREAS,

Dr. HENRIËTTE D. SCHOTSMAN

Summary:

Grey-headed Woodpecker near Groningen.

On February 24th, 1960 a *Picus* was seen from a distance of 18 metres, that according to both observers was without any doubt a female of *Picus canus*. Though there are 4 records of specimens, seen in the Netherlands, viz. 2 in the last century, 1 in 1952 and 1 in 1957, the Committee for the Dutch Avifauna did not accept this species for the List of Names of the Dutch Birds, published in 1958 (see *Limosa* 31, p. 107—119).

Over bigamie, ev. polygamie bij de Bonte Vliegenvanger (*Ficedula hypoleuca*) in Nederland.

Tot de vogelsoorten, die zich ondanks de toenemende volte van ons land niet alleen weten te handhaven, maar zelfs uit te breiden, behoort de Bonte Vliegenvanger. In de meest bekende, ten dele zeer recente, vogelgidsen wordt deze soort aangegeven als vrij zeldzame broedvogel in het oosten des lands, in het westen als zeer zeldzaam en slechts in Twente als meer algemeen. Nog in 1958 schrijft DE BOER dat Twente wellicht de enige streek in Nederland is waar de Bonte Vliegenvanger algemeen voorkomt. Toch staat het vast dat er in de laatste jaren een uitbreiding in westelijke richting plaats heeft. Mij zijn vele broedgevallen bekend te Gorsel, Vorden en Apeldoorn, en op ons, slechts 1½ ha groot, terrein te Voorst hadden wij in 1957 en 1958 twee, en in 1959 zelfs 5 nesten!

De toename is waarschijnlijk een gevolg van het plaatsen van meer nestkastjes omdat de Bonte Vliegenvanger daarin bij voorkeur broedt. In Duitsland heeft men door het aanbrengen van nestkastjes op sommige plaatsen een enorme toename van het aantal Bonte Vliegenvangers weten te bewerkstelligen (CREUTZ, 1955). De soort heeft maar een zeer nauwe nestopening nodig. De 5 nestkasten waarin deze vogels bij ons in 1959 gebroed hebben, hebben vlieggaten van de volgende diameters: 28, 27, 36, 31 en 26 millimeter. Deze geringe doorsnede van het vlieggat is van belang om-

dat ongewenste vogels als Huismussen en Ringmussen daardoor niet in de kastjes kunnen (26 mm is wel de uiterste grens voor het vlieggat; bij het kastje dat deze opening had, konden de vogels slechts met moeite in- en uitgaan).

De broedbiologie van de Bonte Vliegenvanger is o.a. door CREUTZ (1955) zeer grondig bestudeerd; het zou daarom tot overbodige doublures leiden, mijn eigen waarnemingen uitvoerig te gaan beschrijven. Ik wil echter een uitzondering maken voor de door ons in 1959 waargenomen bigamie, die, zover mij bekend, bij de Bonte Vliegenvanger in Nederland niet eerder geconstateerd is. Wel is dit o.a. in Finland (VON HAARTMANN, 1951) het geval geweest. Bij de dit jaar op ons terrein aanwezige 5 nesten (nestkastjes no. 1, 4, 5, 8, en 11) werden slechts twee ♂♂ waargenomen. Deze ♂♂ waren onderling duidelijk te onderscheiden omdat bij één ervan de witte voorhoofdsvlek ontbrak. (Dit ♂ heeft ook in 1957 en 1958 op ons terrein genesteld). Gemakshalve zal ik de beide ♂♂ a en b noemen, resp. zonder en met de witte voorhoofdsvlek. Aan de zuidkant van het terrein huisde ♂ a in kastje no. 4. In dit kastje werd 13 mei het eerste ei gelegd. Altijd was ♂ a in de buurt van dit kastje te zien of te horen en het nam ook intensief deel aan het voeren van de jongen. In het op circa 30 meter afstand gelegen kastje no. 5 was ook een Bonte Vliegenvangernest, waarvan het eerste ei op 15 mei werd gelegd. Eenmaal werd ♂ a bij dit kastje gesignaleerd (het keek door de opening naar binnen); een ander ♂ werd er nooit bij gezien. Het voeren van de jongen geschiedde uitsluitend door het ♀. Het lijkt dus zeer waarschijnlijk, dat ♂ a zowel het ♀ van kastje no. 4 als dat van kastje no. 5 heeft bezeten. Het andere ♂ had zijn territorium aan de noordzijde van het terrein, vlak bij ons huis en daarom had ik gelegenheid het zeer veel waar te nemen. Na enige dagen verschillende kastjes in de buurt grondig te hebben onderzocht, nam het definitief zijn intrek in het zeer kleine kastje no. 11, dat vanuit onze huiskamer goed is waar te nemen. Op 15 mei werd in dit kastje het eerste ei gelegd. Steeds was ♂ b in de buurt van dit nest waar te nemen, zelden verwijderde hij zich meer dan enkele tientallen meters van het nest en het hielp ook mee met het voeren van de twee jongen (van het legsel van 6 kwamen 4 eieren niet uit).

Merkwaardig genoeg was er in het op slechts circa 15 meter afstand gelegen kastje no. 8 een legsel van de Bonte Vliegenvanger, waarvan het eerste ei reeds op 6 mei werd gelegd. Ook bij dit kastje werd nimmer een ♂ waargenomen en het voeren van de jongen gebeurde dan ook uitsluitend door het ♀. Nog afgezien van de geconstateerde afwezigheid van een ♂ bij kastje no. 8, is het zeer onwaarschijnlijk dat het ♂ b een rivaal op zo'n korte afstand geduld zou hebben. Het is dus wel zeer waarschijnlijk, dat ook hier van een geval van bigamie sprake is geweest.

Moelijker is uit te maken wie het ♂ van kastje no. 1 is geweest. In dit kastje, dat op vrij grote afstand, zowel van kastje no. 4 als van kastje no. 11 is gelegen (circa 100 meter), legde een Bonte

Vliegenvanger eveneens op 15 mei het eerste ei. Ook bij dit nest werd nooit een ♂ gezien en de jongen werden uitsluitend door het ♀ gevoerd. Aangezien ons terrein (parkachtig bos met tuin en boomgaard) een vrijwel ideaal levensgebied voor de Bonte Vliegenvanger vormt en het aan alle kanten door boomloos akkerland wordt omgeven, dat een ongeschikt biotoop voor de Bonte Vliegenvanger is, moet het zeer onwaarschijnlijk worden geacht dat ♂♂ van buiten ons terrein een rol hebben gespeeld. Het is dus zo goed als zeker dat een van de ♂♂ a of b de bezitter van het wijfje van kastje no. 1 is geweest. Wel bestaat natuurlijk de mogelijkheid dat het ♂ kort na de paring verongelukt is en zich daardoor aan de waarneming heeft onttrokken. Dat dit echter in alle drie boven beschreven gevallen gebeurd zou zijn, valt niet aan te nemen, zodat bigamie (ev. polygamie) hier als zeker mag worden beschouwd.

Tot slot een woord van dank aan RUDI RENSE, die de nestkastcontrole met grote nauwgezetheid voor mij heeft verricht.

R. VAN HASSELT.

Literatuur:

- BOER, W. DE (1958): De Bonte Vliegenvanger als nestkastbewoner in Twente. Het Vogeljaar 6, pp. 6—7.
 CREUTZ, G. (1955): Der Trauerschnäpper. Journ. f. Ornithologie 96, pp. 241—326.
 HAARTMAN, L. VON (1951): Successive polygamy. Behaviour 3, pp. 256—274.

Summary:

On cases of bigamy or polygamy with the Pied Flycatcher.

At 5 nests of the Pied Flycatcher in nestboxes on a small area (1½ ha) in the Province of Gelderland in 1959 never more than two males were seen. In the opinion of the author this only can be explained by bigamy or even polygamy as reported by VON HAARTMAN (1951) for Finland.

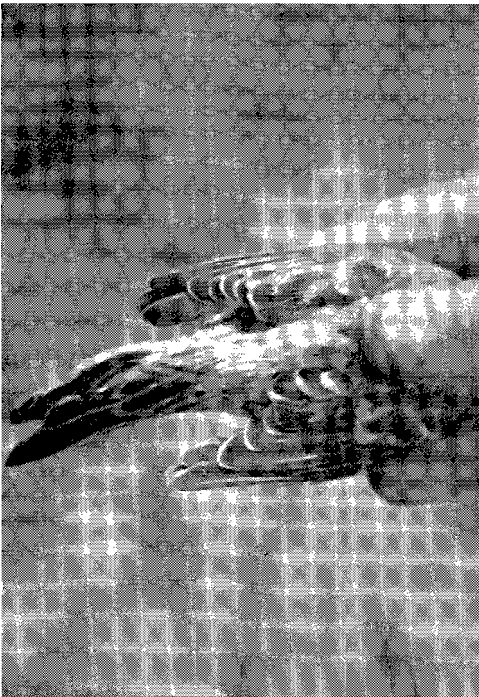
Vangst van een Witstuitbarmsijs (*Carduelis hornemanni*) te Hoophuizen.

Op 22 november 1959 werd te Hoophuizen een Barmsijs (overjarig ♂) gevangen, welke opvallend licht van kleur was en een ongevlekte witte stuit bezat. Ofschoon deze kenmerken direct geconstateerd werden bij het uit het net halen, werd er volstaan met een opmerking, dat het wel eens een Witstuitbarmsijs kon zijn. Daarom werden enkele foto's van de vogel gemaakt, waarna hij geringd werd losgelaten. Er werden van het exemplaar geen maten genomen. Daarmee was de zaak voorlopig afgedaan. Maanden later kreeg schrijver dezes echter de gemaakte foto's in handen, die hij aan Prof. Dr. K. H. Vooüs te Amsterdam heeft opgestuurd met het verzoek om zijn visie hieromtrent.

De foto van de stuit en de beschrijving van het exemplaar gaf Prof. Vooüs voldoende aanknopingspunt voor de determinatie van Witstuitbarmsijs.

De vogel werd gevangen uit een grote groep Sijzen (tenminste 300 ex.), waartussen zich nog enkele „Noordelijke”- (*Carduelis flammea flammea*) en Kleine Barmsijsen (*Carduelis flammea ca-*

baret) bevonden. Ook ongeveer 6 Putters zaten tussen deze groep. Het betreffende exemplaar was stellig niet veel groter dan *flammea* (daarom mogelijk behorend tot de subspecies *exilipes*), echter een tikkeltje forser en lichter van kleur met een roserode borst (dieper van kleur als de vogelgids te zien geeft) en een snavel die vooral aan de basis citroengeel was. Stellig dus een oude vogel. Het opvallendste was echter de duidelijke witte kleur van de stuit (die groter was dan de vogelgids te zien geeft), die zich niet beperkte tot de stuit alleen; ook een gedeelte van de onderrug was hierin betrokken. De vogel benaderde het meest de afbeelding in het Handbook of British Birds (deel I, plaat 9) onder de vorm *exilipes*. In dit ver-

Witsluitbarmsijs (*Carduelis hornemanni*), gevangen te Hoophuizen (G.) 22 nov. 1959.

band mag er misschien nog op gewezen worden, dat in de gehele herfst en winter 1959/1960 bijzonder veel Sijsen en Barmsijsen (deze laatste in mindere mate) te Hoophuizen aanwezig waren en dat het vroege voorjaar van 1960 (februari—maart—begin april) flinke terugtrek van Barmsijsen te zien heeft gegeven.

De personen, die de Witsluitbarmsijs, de tweede voor Nederland, gezien hebben, zijn: W. R. DE GRAAF, W. H. VAN HUNEN, J. LUKSCH, R. A. MOOSER, B. G. NYEBOER en H. M. VERHEY.

CHR. VAN ORDEN.

Summary:

New Record of the Arctic Redpoll for the Netherlands.

On November 22nd, 1959 a specimen of the Arctic Redpoll was caught in the Province of Gelderland. The bird most resembled the picture in the Handbook (Vol. I, Plate 9) of Coues's Redpoll (*Carduelis hornemanni exilipes*). This is the second record for the Netherlands.

Merkwaardig gedrag van een Spreeuw (*Sturnus vulgaris*).

Op 4 januari 1959 zag ik in een weiland onder Kethel, gemeente Schiedam, een Kramsvogel (*Turdus pilaris*) met een Spreeuw op de rug. De Kramsvogel trachtte met allerlei bewegingen en met vleugelflappen de Spreeuw kwijt te raken, wat niet gemakkelijk gelukte. Het duurde zeker een halve minuut, vooraleer de Spreeuw van zijn rug afsprong. Daarna ging de Kramsvogel omstandig zijn veren poetsen. De Spreeuw ging rustig voedsel zoeken en schonk verder geen aandacht aan zijn slachtoffer. De wijze, waarop de Spreeuw op de rug van de Kramsvogel zat, deed mij niet denken aan een poging tot copuleren; hij bleef namelijk rustig rechtop staan.

H. J. A. DE REUVER.

Excursie naar de Knardijk op 8 mei 1960

Niet wetend hoe de toestand in 1961 zou zijn had het bestuur van de Nederlandse Ornithologische Unie besloten in het voorjaar de Knardijk te bezoeken.

70 leden waren op de dag van de excursie bijeengekomen bij het station te Harderwijk; met 18 eigen auto's werden zij in vlot tempo naar de Knardijk vervoerd. Daar werden de voertuigen geparkeerd en ving de gezamenlijke wandeling aan in de richting Lelystad. Het was een stralende vol-zomerse dag, die het wandelen — zelfs zonder vogels — tot een genoegen maakte. Drie bestuursleden, allen tevens bestuursleden van de Afdeling Club van Nederlandse Vogelkundigen, hadden zich met de leiding belast.

Direct bij de aanvang van de excursie werd tussen een concentratie Futen (*Podiceps cristatus*) een Roodhalsfuut (*Podiceps griseigena*) ontdekt. Op verschillende plaatsen zongen Snorren (*Locustella luscinoides*), voor velen een niet-alledaags geluid. Ook de bonte Slobben (*Anas clypeata*), Bergeenden (*Tadorna tadorna*) en Kluten (*Recurvirostra avosetta*) deden het bijzonder goed in dit kleurrijke landschap.

Natuurlijk werd er ook weer voor attracties gezorgd: de lage wilgen langs de dijk leverden de verrassingen op: een Draaihals (*Jynx torquilla*) vloog heen en weer en nagenoeg het gehele gezelschap kreeg de gelegenheid deze niet algemene soort waar te nemen. Doch ook andere trekkers verhoogden de spanning: een eenzame Fluitier (*Phylloscopus sibilatrix*) en een vaalgekleurde noordelijke Tjiftjaf (*Phylloscopus collybita*) kwamen in de kijkers. Zittend op de dijk, turend in een ruig terrein, werden drie soorten plevieren